

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Liberecký kraj**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 525/15, Praha 1

za účasti: **Regionální rada regionu soudržnosti Severovýchod**
sídlem Švendova 1282, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. MF-12320/2018/1203-23

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2018, č. j. MF-12320/2018/1203-23, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž byl zamítnut jeho návrh, kterým se ve sporném řízení domáhal vůči osobě zúčastněné na řízení (dále též „**poskytovatel dotace**“) zaplacení částky ve výši 798 740,05 Kč (výrok I.); výrokem II. pak žalovaný rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
2. Sporné řízení bylo zahájeno na základě sporu z veřejnoprávní Smlouvy o poskytnutí dotace č. LB/1184/S (dále jen „**smlouva o poskytnutí dotace**“), uzavřené mezi žalobcem

a poskytovatelem dotace dne 31. 1. 2013. Podle této smlouvy měla být žalobci poskytnuta dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod na projekt s názvem „*Rekonstrukce silnice III/27017 Krompach – státní hranice*“, registrační číslo projektu: CZ.1.13/1.1.00/29.01184. Předpokládané celkové způsobilé výdaje projektu byly 36 724 875,19 Kč a dotace měla být poskytnuta ve výši 85 % celkových způsobilých výdajů, nejvýše však ve výši 31 216 143,90 Kč. Cílem projektu byla rekonstrukce silnice III/27017, která slouží pro malý příhraniční styk se Spolkovou republikou Německo, v celkové délce 1760,38 m.

3. Předmětem sporu pak byla částka 798 740,05 Kč, o kterou byla žalobci krácena druhá platba dotace z důvodu, že při zadávání veřejné zakázky na uvedený projekt porušil zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v době zadávání veřejné zakázky (dále jen „**zákon o veřejných zakázkách**“); konkrétně mělo jít o porušení zásady zákazu diskriminace stanovené v § 6 tohoto zákona.
4. Oznámení o této veřejné zakázce s názvem „*Modernizace přístupové komunikace k hraničnímu přechodu Krompach – Jonsdorf, I. etapa a II. etapa*“, ev. č. zakázky: 211279, žalobce ve Věstníku veřejných zakázek uveřejnil dne 29. 3. 2012, přičemž v bodě III.2.3 (Technická způsobilost) podle § 56 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách stanovil technický kvalifikační předpoklad na odběrné místo živičných směsí (obalovnu) s výkonem min 120 tun/hodinu a záložní odběrné místo živičných směsí (obalovnu) s výkonem min 80 tun/hodinu; obojí v dopravní vzdálenosti v souladu s příslušnými TP a ČSN a v množství nutném pro řádné provedení potřebných prací.
5. Poskytovatel dotace projekt opakovaně kontroloval. Kontrolu zahájil již v souvislosti s první žádostí o platbu ze dne 8. 7. 2014, na základě níž stanovil v souvislosti s předmětným pochybením při zadávání veřejné zakázky korekci způsobilých výdajů ve výši 5%, proti čemuž podal žalobce neúspěšně námitky. V souvislosti s druhou žádostí o platbu č. 02/1184 ze dne 9. 12. 2014 zahájil poskytovatel dotace další kontrolu projektu, přičemž v protokolu o kontrole opět identifikoval předmětné pochybení při zadávání veřejné zakázky (kontrolní zjištění č. 1), jakož i další pochybení (kontrolní zjištění č. 2), a provedl korekci způsobilých výdajů ve výši 5 % – částka způsobilých výdajů byla snížena z 18 793 883,76 Kč na 17 854 189,58 Kč, tj. o 939 694,18 Kč. Žalobce proti tomuto kontrolnímu protokolu podal znovu námitky, jež poskytovatel dotace v části kontrolního zjištění č. 1 opětovně zamítl. Vyhověl však námitkám proti kontrolnímu zjištění č. 2 a toto bylo z kontrolních zjištění vypuštěno; způsobilé výdaje s ním spojené byly uznány a celkově tak činily 18 236 305,37 Kč (vlastní dotace pak měla představovat 85 % této částky). Dne 28. 4. 2015 byly na účet žalobce připsány prostředky dotace ve výši 15 500 859,91 Kč.

II. Napadené rozhodnutí žalovaného

6. Žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval postup poskytovatele dotace, jakož i dosavadní průběh sporného řízení; přiblížil také obsah návrhu žalobce a jeho námitky, stejně jako námitky poskytovatele dotace. Z námitek se pak zabýval nejprve tou poskytovatele dotace, že možnost zahájení sporného řízení byla promlčena. Žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobce zjistil výši krácené částky až v den připsání peněžních prostředků na svůj účet (dne 28. 4. 2015), promlčecí doba začala běžet dne 29. 4. 2015 a uplynula dne 30. 4. 2018 (29. 4. 2018 byla neděle). Návrh na zahájení sporného řízení byl podán dne 30. 4. 2018, a proto žalovaný tuto námitku poskytovatele dotace označil za nedůvodnou.

7. Žalovaný se dále zabýval námitkou, že poskytovatel dotace nevydal rozhodnutí o námitkách podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, k níž připomněl, že poskytování dotací z územních rozpočtů se neřídí uvedeným zákonem, ale zákonem č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dál jen „**rozpočtová pravidla územních rozpočtů**“), který obdobné ustanovení neobsahuje. Proti krácení platby dotace před jejím vyplacením lze v takovém případě brojit jen podáním návrhu na zahájení sporného řízení podle § 141 správního řádu.
8. K vlastní podstatě věci, tj. povaze technického kvalifikačního předpokladu v podobě zajištění obalovny s výkonem min. 120 t/h a záložní obalovny s výkonem min. 80 t/h žalovaný nejprve připomněl, že podle § 56 odst. 5 písm. c) zákona o veřejných zakázkách musí být minimálně úroveň technických kvalifikačních předpokladů vymezena tak, aby odpovídala druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, což znamená, že technické kvalifikační předpoklady musí být nezbytné a přiměřené, přičemž současně samozřejmě musí být v souladu s § 6 zákona o veřejných zakázkách.
9. Žalovaný připustil, že požadavek na doložení toho, že uchazeč má zajištěnou obalovnu s výkonem min. 120 t/h, skutečně bezprostředně souvisel s předmětem veřejné zakázky (§ 50 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách), neboť se jednalo o rekonstrukci povrchu vozovky, a odpovídal druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, byť se jednalo pouze o rekonstrukci silnice III. třídy v délce 1760,38 m, která je však významnou přístupovou komunikací do dané lokality a slouží i pro malý příhraniční styk se Spolkovou republikou Německo a dodávka obalované směsi činila 22,49 % celkového finančního objemu zakázky, což je poměrně významný podíl. Podle žalovaného bylo možné akceptovat i požadovanou kapacitu obalovny, byť ta dosahovala hodnot stanovených pro rekonstrukce dálnic a rychlostních silnic, jak vyplývalo z dokumentu Ministerstva dopravy s názvem „*Technické kvalitativní podmínky staveb*“, kapitoly 7 bod 7.3.2.1. Žalovaný tedy dospěl k názoru, že požadavek na prokázání zajištění obalovny byl přiměřený.
10. Pokud se ovšem týče požadavku na prokázání zajištění záložní obalovny, ten podle názoru žalovaného nezbytný nebyl, neboť žalovaný neviděl důvod, proč by všichni uchazeči o veřejnou zakázku měli mít již v době podání nabídky zajištěnu kromě obalovny ještě záložní obalovnu. Zajištění záložní obalovny by mělo být věcí dodavatele obalované směsi a jeho dohody s objednatelem (vítězem zadávacího řízení) jako opatření k omezení rizik, neboť dodavatel je odpovědný za kvalitu a včasné dodání obalované směsi a měl by vědět, zda a jaká rizika je třeba eliminovat. To podle žalovaného vyplývá i ze zmíněného dokumentu Ministerstva dopravy, podle kterého je zajištění záložní obalovny věcí dohody dodavatele obalované směsi s objednatelem. Tento požadavek proto nebyl přiměřený.
11. Podle žalovaného přitom žalobce nijak neprokázal své tvrzení, že dodavatel stavby, který v době podávání nabídek neměl zajištěnou obalovnu a současně i záložní obalovnu, by v případě úspěchu v zadávacím řízení nebyl schopen si zajistit dodávku obalované směsi v požadované kvalitě, potřebném množství a včas. Své tvrzení neopřel o konkrétní skutečnosti, tj. neuvedl potenciální dodavatele stavby a bližší okolnosti, podle nichž by právě tito dodavatelé nebyli schopni zajistit řádnou realizaci stavby. Na podporu svého názoru žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. 6. 2017, č. j. 52 Af 16/2016 - 87, a na v něm uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, vztahující se taktéž k požadavku na vlastnictví (smluvní zajištění) na dodávku obalovaných směsí, a problematice tzv. skryté diskriminace. S odkazem na tuto judikaturu žalovaný zdůraznil, že v daném případě, přesto že podíl obalované směsi byl relativně vysoký, se nejednalo o materiál, který by byl velmi obtížně opatřitelný, a to

z důvodu, že v potřebném dosahu bylo celkem 24 obaloven. V kombinaci požadavku na minimální kapacitu obalovny odpovídající rekonstrukcím dálnic a rychlostních silnic (který sám o sobě správní orgán akceptoval), ve spojení s požadavkem na další, záložní obalovnu v situaci, kdy se nejednalo o velmi obtížně opatřitelný materiál, proto žalobce podle žalovaného stanovil kvalifikační požadavky zjevně nepřiměřené druhu, rozsahu a složitosti veřejné zakázky.

12. Žalovaný přitom odmítl námitky, podle nichž žádný z uchazečů proti předmětnému technickému kvalifikačnímu předpokladu nepodal námitky, nikdo nebyl vyloučen z důvodu jeho nesplnění a k podání nabídky bylo vyzváno 6 dodavatelů. Uvedené podle něj nedokazuje, že technický kvalifikační předpoklad nebyl skrytě diskriminační a že někdo z potenciálních dodavatelů nebyl odrazen od podání nabídky. K námitce, že při neznalosti obalovny, její vzdálenosti a ceny obalované směsi nelze stanovit přesnou nabídkovou cenu, žalovaný dodal, že správné stanovení nabídkové ceny je věcí uchazeče.
13. V posledku se pak žalovaný zabýval přiměřeností korekce výše platby dotace, u níž přihlédl k tomu, že předmětný technický kvalifikační předpoklad byl sice ve svém celku diskriminační, nicméně se jednalo o jediné pochybení, protože korekce ve výši 5 % způsobilých výdajů, tj. na spodní hranici sazby, přiměřená.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce proti těmto závěrům žalovaného brojil správní žalobou, v níž pod **prvním žalobním bodem** namítal porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Podle žalobce totiž žalovaný nijak nezduvodnil, proč rozhodl v předmětné věci jinak než v jiném skutkově podobném případě, v němž se žalobce taktéž bránil proti krácení dotace ze strany poskytovatele dotace, a to v rámci jiného projektu žalobce s názvem „*Mimoň – humanizace průtahu II/268 a OK Tyršovo náměstí*“. Přestože byl důvod krácení dotace stejný, žalovaný v tomto případě vydal dne 24. 9. 2018 rozhodnutí č. j. MF-32569/2017/1203-27 (dále jen „**rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018**“), kterým na rozdíl od napadeného rozhodnutí návrhu žalobce vyhověl.
15. Žalobce v této souvislosti uvedl, že v případě obou projektů se jednalo rekonstrukci silnic III., resp. II. třídy, přičemž v rámci nyní řešeného projektu „*Rekonstrukce silnice III/27017 Krompach – státní hranice*“ požadoval žalobce jako technický kvalifikační předpoklad doložení odběrného místa živičných směsí s výkonem min. 120 tun/hod. a záložního odběrného místa s výkonem min. 80 tun/hod., v projektu „*Mimoň – humanizace průtahu II/268 a OK Tyršovo náměstí*“ požadoval žalobce doložení odběrného místa živičných směsí s výkonem min. 120 tun/hod. a záložního odběrného místa s výkonem min. 100 tun/hod. Rovněž podíl obalované směsi byl v rámci projektů obdobný (22,49 % x 20,51 % z celkového finančního objemu veřejné zakázky).
16. Podle žalobce se tedy oba případy shodují v předmětu a důvodech sporů, v předmětu veřejných zakázek i v podílu obalované směsi na celkové hodnotě veřejných zakázek. Z porovnání odůvodnění obou rozhodnutí přitom jednoznačně vyplývá, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 považoval požadavek žalobce jak na hlavní, tak i na záložní obalovnu jako přiměřený a tedy nediskriminační, a naopak v napadeném rozhodnutí dospěl při posuzování jiného totožného případu k závěru, že požadavek na odběrné místo živičné směsi a záložní odběrné místo je zjevně nepřiměřený.

17. Pokud ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k jinému závěru než v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018, měl tuto skutečnost v souladu se zásadou legitimního očekávání odůvodnit. Jestliže takové odůvodnění v napadeném rozhodnutí zcela chybí, je takové rozhodnutí nezákonné a mělo by být zrušeno.
18. Pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce brojil též proti samotnému posouzení předmětného technického kvalifikačního požadavku jako skryté diskriminace. Zdůraznil, že bez zajištění (vlastní nebo smluvní) technologie výroby asfaltové směsi není možné realizovat pokládku resp. dodržet podmínky TKP, ČSN. Umístění obalovny musí také odpovídat takové vzdálenosti od místa realizace stavby, aby umožnila kvalitní dodávku obalované směsi v místě pokládky dle předepsaných norem a parametrů. Obecně přitom podle žalobce platí, že zhotovitel stavby si musí obstarat zajištění obalovny tak jako tak, protože bez toho nemůže stavbu řádně provést. K požadavku na zajištění obalovny už při podání nabídky pak žalobce vedly opakované zkušenosti s tím, že zhotovitel stavby často řešil zajištění dodávky obalované směsi až na poslední chvíli a často z nevyhovujících zdrojů. V některých případech dokonce bylo nutné nákladní automobil s dodávkou obalované směsi vrátit kvůli nevyhovující teplotě; v jiném případě došlo ke změně dodavatele obalované směsi těsně před pokládkou.
19. Vzhledem k tomu, že i přes včasné zajištění obalovny může dojít k jejímu výpadku, ať už z důvodu technologického nebo kapacitního, chtěl žalobce tomuto předejít požadavkem na další tzv. záložní obalovnu, u níž požadoval menší výkon. Podle žalobce by si zhotovitel jednající s odbornou péčí záložní obalovnu stejně musel zajistit, aby předešel nežádoucím důsledkům plynoucím z možného výpadku obalovny „hlavní“. Požadavek na zajištění „hlavní“ obalovny a obalovny záložní při podání nabídky je navíc v zájmu uchazeče, protože ten tím může předejít nezanedbatelné finanční ztrátě v případě, že nabídkovou cenu stanovil bez znalosti vzdálenosti dodávky a její ceny.
20. K tomu žalobce dodal, že počet a rozmístění obaloven je v celém časovém úseku už od přípravy nabídky až po skončení realizace stavby v podstatě pevně dán (obalovanou směs nelze koupit kdekoliv) a její dodávka je vázána na složité a drahé technologické zařízení. Navíc z počtu nabídek a průběhu veřejné zakázky je zřejmé, že žádný z uchazečů neměl k takto nastavenému kvalifikačnímu předpokladu výhrady a nepovažoval jej ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti předmětné zakázky za nepřiměřený. To vyplývá mimo jiné z toho, že nabídku podalo 9 uchazečů, nikdo nepodal proti požadavku žalobce námitky a nikdo nebyl z důvodu nesplnění tohoto kvalifikačního požadavku vyloučen.
21. S ohledem na výše uvedené žalobce závěrem své žaloby navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k **prvnímu žalobnímu bodu** předně uvedl, že nerozporuje vzájemnou podobnost obou řízení, podle něj je však třeba brát v potaz, že se jedná o dva různé projekty, které je vždy nutné hodnotit individuálně. Rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 je navíc jediným dalším případem, kdy žalovaný posuzoval oprávněnost požadavku na zajištění záložní obalovny, na jeho existenci proto nelze stavět předvídatelnost postupu žalovaného. Podle žalovaného se totiž při respektování zásady legitimního očekávání vychází z kontinuity, tedy ustálené rozhodovací praxe správního orgánu. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalovaný porušil zásadu diskriminace vymezenou také

v čl. 12.1 Smlouvy o poskytnutí dotace, nemohl proto legitimně očekávat, že poskytovatel dotace tuto vyplatí v plné výši.

23. Zásada legitimního očekávání může být podle žalovaného také prolomena, a to pokud je takové odchylení dostatečně a srozumitelně odůvodněno, což podle svého názoru žalovaný splnil. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že v případě rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 přihlédl k tomu, že dotace byla poskytnuta ve výši 66 000 000 Kč, zatímco v řešeném případě měla být poskytnuta dotace v maximální výši 31 216 143,90 Kč. Dříve posuzovaná zakázka byla nadto složitá i z technologických důvodů, jednalo se o rekonstrukci pátevní komunikace evropské sítě TEN-T, a to rychlostní silnice II. třídy zahrnující i most, okružní křižovatku a železniční přejezd s vysokou denní intenzitou vozidel – jednalo se tedy o frekventovanější silnici, u níž měla pokládka trvat 10,14 hod. po dobu tří dnů oproti 12,4 hod. po tři dny u nyní projednávaného projektu, byl také požadován dvakrát rychlejší finišer, a přestože tloušťka ložné vrstvy byla oproti nynějšímu případu menší, požadovaná zrnitost byla naopak vyšší.
24. Podle žalovaného je tedy zřejmé, že u dříve posuzovaného projektu byly na provedení zakázky kladeny vyšší nároky, přičemž popsané rozdíly také žalovaný při posouzení nyní řešeného případu zohlednil.
25. K **druhému žalobnímu bodu** pak žalovaný v zásadě navázal na svou argumentaci z napadeného rozhodnutí popsanou shora, přičemž k té dále uvedl, že zajištění záložní obalovny není zárukou toho, že dojde k realizace stavby v požadované kvalitě. Takovou zárukou je především prokázání realizace podobné stavby v minulosti či smluvní sjednání řádného termínu dokončení stavby, sankcí za nedodržení kvality a termínu nebo záruční doby.

V. Replika žalobce a duplika žalovaného

26. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného předně odmítl požadavek, že legitimní očekávání je nutné respektovat jen při ustálené rozhodovací praxi správního orgánu, neboť takový požadavek z ničeho nevyplyvá. Dle žalobce stačí jediný podobný případ a správní orgán je povinen jej zohlednit; zvláště pokud jde o řízení mezi týmiž účastníky jako v nynější věci. Žalobce dále přisvědčil žalovanému, že i zásada legitimního očekávání může být prolomena, nicméně problém

shledával v tom, že napadené rozhodnutí žádné zdůvodnění odchylného názoru neobsahuje. Pozdější zdůvodnění odlišného postupu ve vyjádření k žalobě proto v tomto ohledu žalobce vnímá jako účelové. Skutečnou příčinu rozporů přitom podle žalobce představuje to, že oba případy řešila jiná úřední osoba.

27. K žalovaným uváděným důvodům odlišného postupu pak žalobce nejprve uvedl, že žalovaný na jednu stranu podobnost obou případů připouští, na druhé straně mezi nimi hledá rozdíly. Dále žalobce zdůraznil, že i nyní rozhodná veřejná zakázka byla poměrně rozsáhlá a finančně náročná, přičemž žalovaný ani nepřiblížil, od jaké hranice finanční náročnosti je třeba na zakázku klást vyšší nároky. Podle žalobce přitom nestačí jen vyjmenovat důvody odchylení, ale je nutné též uvést, proč právě tyto důvody ovlivnily uvažování správního orgánu.
28. K oprávněnosti požadavku na záložní obalovnu pak žalobce zdůraznil, že správní soudy nepovažují kvalifikační předpoklad zajištění provozovny sám o sobě za diskriminační.

Žalobce přitom u záložní obalovny požadoval takový výkon, který splňuje jakákoli obalovna v okolí. Žalobce připustil, že zajištění takové obalovny šlo jistě řešit také formou smluvní povinnosti, forma, kterou zvolil žalobce, ovšem odpovídala roli, již pokládka asfaltové směsi v rámci veřejné zakázky hrála. Žalobce zde připomněl i svou odpovědnost vůči poskytovateli dotace za řádnou realizaci zakázky.

29. V reakci na repliku žalobce žalovaný zopakoval názor, že zásada legitimního očekávání vychází pouze z ustálené rozhodovací praxe, která však v projednávaném případě absentuje. Poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, podle kterého musí být legitimní očekávání založeno na dlouhodobé rozhodovací praxi. Odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2015, č. j. 4 As 81/2015-120, v němž tento soud konstatoval, že se lze „dovolávat legitimního očekávání za předpokladu, že by toto bylo založeno ustálenější dlouhodobou rozhodovací praxí správního orgánu. O takový případ v posuzované věci zjevně nejde ... bylo [-li účastníkovi řízení, pozn. žalovaného] sděleno pouze jednou usnesením rady odpůrce, že jeho projekt bude podporovat. Nejedná se tedy o „ustálenou rozhodovací praxi odpůrce“ ve smyslu výše uvedeného výkladu, z níž by mohl návrhovat vycházet“.
30. Problematicke požadavku zajištění obalovny se přitom žalovaný věnoval toliko jednou, přičemž tento případ odkazovaný žalobcem se sice může na první pohled jevit jako obdobný aktuálně projednávanému, avšak po bližším zkoumání lze dospět k závěru, že tato skutková podobnost případů je jen povrchní, neboť je založena pouze na tom, že oba žalobcem opakovaně komparované případy se týkají problematiky legitimacy požadavku na zajištění záložní obalovny. Případy je ovšem nutné porovnávat též z hlediska obsahového. Po řádném zhodnocení nyní projednávaného případu a po posouzení všech jeho specifik dospěl žalovaný k závěru, že se tento případ skutkově nepodobá žádným jiným kauzám, o nichž by žalovaný dříve vedl správní řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevyhodnotil diskutované případy jako totožné, či skutkově obdobné a zároveň nebyla naplněna podmínka kontinuity rozhodovací praxe správního orgánu, nebylo jeho povinností rozdíl ve své rozhodovací činnosti jakkoliv odůvodňovat, neboť aplikace zásady legitimního očekávání byla v daném případě jednoznačně vyloučena. K tomu žalovaný doplnil, že ve svém vyjádření k žalobě se věnoval komparaci diskutovaných případů pouze v reakci na žalobcovo tvrzení ohledně údajné skutkové podobnosti těchto případů, a to za účelem snazšího pochopení specifik, kterými se obě kauzy vyznačují a příznačností, které vedly žalovaného v projednávaném případě k závěru ohledně diskriminační povahy technického kvalifikačního kritéria. Argumentace žalobce, že žalovaný podobnost obou případů připustil je potom ryze účelová, neboť obsahovou podobnost jako takovou ve svých předchozích vyjádřeních nepřipustil.
31. Ve vztahu k oprávněnosti požadavku na záložní obalovnu pak žalovaný setrval na svém vyjádření k žalobě. Zároveň připomněl, že i přesto, že je převážná část žaloby postavena na komparaci citovaných sporných řízení, předmětem nyní řešeného soudního sporu je pouze přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí, a jemu předcházejícího řízení, a proto je nutné zkoumat, zdali v nyní projednávaném případě došlo při zadávání veřejné zakázky k porušení zásady zákazu diskriminace tak, jak bylo žalovaným konstatováno.
32. Pro úplnost pak soud doplňuje, že osoba zúčastněná na řízení se k věci samé nevyjádřila.

VI. Doplnění žaloby

33. Dne 23. 9. 2019 bylo zdejšímu soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce poukázal na další případ rozhodovací praxe žalovaného, konkrétně rozhodnutí ze dne 18. 9. 2019, č. j.

MF-50229/2015/1203-6, jímž byl zrušen platební výměr poskytovatele dotace (jednalo se o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně) a řízení bylo zastaveno. Předmětem řízení byl postup žalobce v rámci projektu „III/28724 Malá Skála – Frýdštejn, rekonstrukce silnice“, který spočíval v rekonstrukci silnice třetí třídy a u kterého byl podíl obalované směsi 21,79 % z celkového finančního objemu zakázky. Požadavek žalobce na výkonnost obaloven byl zcela totožný.

34. I přes zjevnou podobnost obou projektů dospěl žalovaný k opačnému závěru, tj. že technický kvalifikační předpoklad na zajištění obalovny i záložní obalovny byl důvodný a přiměřený, a to zejména s ohledem na dominantní podíl obalované směsi vůči hodnotě celé zakázky.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
36. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (žalovaný s takovým projednáním dodatečně souhlasil a souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud rovněž neshledal potřebu nařídit ústní jednání za účelem provedení dokazování, neboť vyšel z podkladů obsažených ve správním spise a dále z rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, jež je oběma účastníkům a rovněž poskytovateli dotace dobře známo, přičemž žalovaný se k obsahu a významu tohoto (svého) rozhodnutí též podrobně vyjádřil. Vzhledem k tomu, že o obsahu předmětného rozhodnutí jako takového není mezi stranami sporu, přičemž ani poskytovatel dotace obsah daného rozhodnutí nijak nespороval, nepovažoval soud za potřebné nařídit jednání (čistě podpůrně lze odkázat též na § 115a o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
37. Jádrem sporu mezi stranami je v první řadě posouzení otázky, do jaké míry měl žalovaný při posouzení nyní projednávané věci zohlednit své předchozí rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018, jehož adresáty byli rovněž žalobce a poskytovatel dotace, a jestli tedy v případě napadeného rozhodnutí neporušil zásadu legitimního očekávání.
38. Zásada legitimního očekávání je vyjádřena v § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého musí správní orgán dbát o to, „aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ Předmětná zásada souvisí s předvídatelností postupu správních orgánů, resp. orgánů veřejné moci obecně, a vyjadřuje klasickou maximu, podle níž by měly být shodné věci posuzovány shodně a rozdílné rozdílně. Tuto maximu lze přitom považovat za nezbytnou součást jednoho ze základních znaků právního státu – právní jistoty, a to jak z pohledu procesního postupu správního orgánu, tak i následně přijatého řešení (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03 nebo ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14).
39. Potřebu chránit legitimní očekávání účastníků řízení vzala za svou též judikatura Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 83, č. 398/2004 Sb. NSS, vyslovil, že „princip předvídatelnosti rozhodování v podstatě znamená, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně

srovnatelných případech rozhodovat – v celkovém vyznění – stejně.“ Pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu pak zásadu legitimního očekávání (předvídatelnosti rozhodování) dále rozvíjela, a to zejména ve vztahu k požadavku na respektování a dodržování ustálené rozhodovací praxe správního orgánu – vázanost správního orgánu svou vlastní správní praxí jednoznačně dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu právě v žalovaném citovaném usnesení č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, podle kterého je správní praxí zakládající legitimní očekávání *„ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“*

40. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem vyplývá, že pro zásadu legitimního očekávání nemusí být relevantní jen ustálená a dlouhodobá (tj. i opakovaná) rozhodovací praxe správního orgánu. Jak lze dovodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, správní orgány jsou vždy povinny se zabývat všemi svými existujícími správními akty, jako jsou různá stanoviska, ale také rozhodnutí, jež obsahují odlišný právní názor, od kterého se chtějí odchýlit. Podle uvedeného rozsudku přitom platí, že dobrá víra účastníků řízení je zásadou legitimního očekávání chráněna nejen do budoucna (tj. že se účastníci řízení mohou dopředu spolehnout na určitou rozhodovací praxi správního orgánu a podle toho uzpůsobit své jednání), ale především tak, *„že pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem.“* Nejvyšší správní soud v tomto ohledu tedy jednoznačně připomenul, že s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu musí správní orgán rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, jež se týkala skutkově shodných či obdobných případů.
41. Na uvedených východiscích přitom nic nemění ani žalovaným poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 81/2015 - 120. Závěry tohoto rozsudku je totiž nutné vnímat v kontextu dané věci, v níž kasační soud řešil možný vznik legitimního očekávání nikoli ve vztahu k dříve existujícímu závaznému aktu (stanovisku, správnímu rozhodnutí), ale ve vztahu k pouhému příslibu určité podpory ve formě usnesení rady města; tedy spíše politickému než právnímu aktu (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. 4 As 241/2019 - 33).
42. Soud tímto samozřejmě netvrdí, že je zásada legitimního očekávání zcela absolutní – i z citovaného rozsudku č. j. 1 Afs 50/2009 - 233 vyplývá, že tato zásada může být omezena zejména zásadou legality či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem. Správní orgán je proto oprávněn i přes obdobné či shodné okolnosti věci rozhodnout jiným způsobem, může tak ovšem učinit jen pokud je to důvodné. I v případě opodstatněné změny v rozhodovací činnosti správních orgánů je tak podle Nejvyššího správního soudu *„nutno dodržet požadavky kladené na tuto změnu, tj. i zde musí být změna správní praxe řádně odůvodněna. Jedině takový postup totiž odpovídá nárokům transparentní aplikace práva a právní jistoty.“*
43. Citované závěry Nejvyššího správního soudu přitom Městský soud v Praze považuje za přenositelné i na nyní projednávanou věc. V té sice nelze hovořit přímo o ustálené a dlouhodobé rozhodovací praxi žalovaného, nicméně existenci dřívějšího, byť jediného správního rozhodnutí, vydaného mezi týmiž účastníky (žalobcem a poskytovatelem dotace) jen přibližně dva měsíce před nyní napadeným rozhodnutím a týkajícího se posouzení

totožné právní otázky (legitimity požadavku na záložní obalovnu), lze jen stěží ignorovat. Podle soudu je totiž z pohledu právní jistoty a předvídatelnosti práva obecně nepřipustné a těžko obhajitelné, aby týž správní orgán, navíc v takto krátkém časovém sledu, posoudil určitou otázku zcela opačným způsobem, aniž by své dřívější rozhodnutí jakkoli reflektoval a důvody svého obratu podrobně rozvedl. Soud proto musí odmítnout argument žalovaného, že pouze jediné dříve existující rozhodnutí žalobci vůbec nemohlo založit legitimní očekávání. Na okraj k tomu soud doplňuje, že samozřejmě nepřehlédl rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2019, předložené žalobcem v doplnění žaloby. Toto rozhodnutí však nemohl s ohledem na požadavek rozhodování soudu podle skutkového

a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) nijak zohlednit, jakkoli by mohlo podle tvrzení žalobce ve skutečnosti naznačovat ustálenější (opakovanou) praxi žalovaného.

44. Jestliže dále žalovaný poukazoval na to, že případ řešený v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 s nyní projednávaným případem skutkově shodný či podobný vlastně není (podobá se jen *na první pohled*), soud v této souvislosti konstatuje, že tyto případy se podobají nejen v tom, že žalobce v obou řízeních požadoval proplacení části dotace, která byla krácena z důvodu, že poskytovatel dotace považoval požadavek žalobce na hlavní a záložní obalovnu za nepřiměřený a diskriminační, ale též v předmětu veřejných zakázek na realizaci obou projektů.
45. Předem vypořádání srovnatelnosti či rozdílnosti obou projektů ovšem soud považuje za potřebné blíže poukázat na judikaturu správních soudů, která se zabývala otázkou skryté diskriminace při stanovení technického kvalifikačního požadavku na zajištění obalovny živičných směsí. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 66/2012 - 64, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 Afs 69/2012 - 55 a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 20/2013 - 47, obecně připustil, že stanovení technického kvalifikačního předpokladu v podobě doložení vlastnictví (smluvního zajištění) obalovny může představovat skrytou diskriminaci ve smyslu rozsudku téhož soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152, č. 1771/2009 Sb. NSS; neshledal zde přímou souvislost mezi zajištěním obalovny ve fázi zadávacího řízení a kvalitou poskytnuté asfaltové směsi, resp. řádným splněním veřejné zakázky vybraným uchazečem.
46. Ve svých rozsudcích ovšem zároveň opakovaně zdůraznil, že každý případ je potřeba posuzovat individuálně; požadavek na doložení zajištění obalovny by podle kasačního soudu mohl být odůvodněn na základě objektivních okolností veřejné zakázky, resp. legitimních ekonomických zájmů zadavatele (např. velmi obtížnou opatřitelností materiálu nebo jeho dominantní rolí v rámci dané zakázky). V tomto ohledu tak Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Afs 66/2012 - 64, poukázal na to, že dodávka obalované asfaltové směsi v tomto případě tvořila pouze 3 % hodnoty zakázky a požadavek na zajištění obalovny proto nebyl odůvodněný (přiměřený). Tento moment ostatně zdůraznil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 7. 6. 2017, č. j. 52 Af 16/2016 - 87, v němž s ohledem na to, že každou kauzu je nutné posuzovat individuálně, správním orgánům vytknul, že nezohlednily, že předmět zakázky zahrnoval nepoměrně vyšší podíl dodávky obalované asfaltové směsi – cca 27 % hodnoty zakázky.
47. S ohledem na citovanou judikaturu je zřejmé, že technický předpoklad spočívající v požadavku na zajištění obalovny může být problematický, pokaždé je ovšem nutné hodnotit konkrétní okolnosti případu, jako je dostupnost daného materiálu a zvláště pak podíl dodávky obalované směsi na hodnotě celé zakázky. Při posouzení případného

pochybení zadavatele správními orgány by proto z odůvodnění rozhodnutí měly být seznatelné konkrétní úvahy, jak tyto okolnosti správní orgány hodnotily a k čemu všemu přihlíděly. Tyto úvahy musí být samozřejmě přezkoumatelné a maximálně objektivní, aby vylučovaly možnou svévoli. To rovněž jinými slovy znamená, že v případech, kdy jsou veřejné zakázky provázeny obdobnými skutkovými okolnostmi, by správní orgány také měly dojít k obdobným závěrům.

48. Jakkoli tedy soud nepochybně, že jednotlivé případy (projekty) je nutné posuzovat vždy individuálně a se zohledněním okolností a specifik každého z nich, v nyní řešené věci žádné podstatnější rozdíly mezi projekty řešenými v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 a v napadeném rozhodnutí neshledává.
49. Soud připomíná, že projekt „*Mimoň – humanizace průtahu II/268 a OK Tyršovo náměstí*“ se týkal rekonstrukce silnice II. třídy v celkové délce 850 m, okružní křižovatky a mostu. Žalobce zde požadoval doložení obalovny s výkonem min. 120 tun/hod. a záložního obalovny s výkonem min. 100 tun/hod.; podíl obalované směsi činil 20,51 % z celkového finančního objemu veřejné zakázky.
50. Žalovaný u tohoto projektu v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 akceptoval jak požadavek na hlavní obalovnu (s ohledem na objemy asfaltové směsi v daných frakcích, délku opravované komunikace, objemy živичné asfaltové směsi v daných frakcích, obrusnou vrstvu), tak i požadavek na obalovnu záložní; to s ohledem na charakter, rozsah stavby a potřebu zadavatele zajistit včasnou a plynulou opravu komunikace, okružní křižovatky a mostu. Konkrétněji pak žalovaný upozornil na to, že poskytovatel dotace ve svých úvahách nevzal v potaz vysoký podíl obalované směsi na celkové hodnotě zakázky ve výši 20,51 %. Poukázal také na to, že žalobce obdržel 9 nabídek, nikdo z uchazečů nevnesl proti předmětnému požadavku námitky a nikdo nebyl z tohoto důvodu ze zadávacího řízení vyloučen, což dokládá férovou soutěž.
51. V rámci nyní posuzovaného projektu „*Rekonstrukce silnice III/27017 Krompach – státní hranice*“, u něhož žalobce požadoval doložení obalovny s výkonem min. 120 tun/hod. a záložní obalovny s výkonem min. 80 tun/hod., se podle spisového materiálu jednalo o rekonstrukci silnice III. třídy v celkové délce 1760,38 m; podíl obalované směsi činil 22,49 % z celkového finančního objemu veřejné zakázky.
52. V tomto případě žalovaný rovněž akceptoval požadavek na hlavní obalovnu, požadavek na záložní obalovnu již ovšem označil za nepřiměřený a skrytě diskriminační. To přesto, že i nyní zdůraznil, že se jedná o relativně významnou komunikaci, zajišťující malý pohraniční styk s Německem, a že dodávka obalované směsi představuje relativně vysoký podíl celkové hodnoty zakázky. K neopodstatněnosti požadavku záložní obalovny přitom obecně uvedl, že není důvod, proč by všichni uchazeči o veřejnou zakázku měli již v době podání nabídky zajištěnou i záložní obalovnu; to je čistě věcí dodavatele obalované směsi a jeho dohody s vítězem zadávacího řízení. Konkrétněji pak doplnil, že tento požadavek je nepřiměřený druhu, rozsahu a složitosti zakázky v kombinaci toho, že požadavek na výkon obalovny odpovídá rekonstrukcím dálnic (ten ovšem sám o sobě akceptoval) a skutečnosti, že nešlo o materiál velmi obtížně opatřitelný, neboť v potřebném dosahu se nachází 24 obaloven.
53. Má-li soud shrnout argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, musí konstatovat, že mimo odkazu na počet obaloven v dosahu místa realizace zakázky žalovaný fakticky neuvedl jedinou specifickou okolnost daného případu, na základě níž by měl být požadavek na zajištění záložní obalovny nepřiměřeným a diskriminačním. Tvzení, že výkon obalovny odpovídá požadavkům na rekonstrukci dálnic nebo že není důvod, aby uchazeči o veřejnou

zakázku měli již v době podání nabídky zajištěnou i záložní obalovnu, totiž obecně dopadají i na případ řešený v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 (kde se jednalo o rekonstrukci silnice II. třídy). Ostatně i počet obaloven v dosahu místa realizace zakázky byl z povahy věci u obou projektů obdobný, jestliže ty probíhaly na území téhož Libereckého kraje – pokud totiž žalobce v nyní projednávané věci předložil seznam obaloven v dosahu místa realizace zakázky (viz příloha 2 jeho podání ze dne 21. 10. 2014 obsaženého ve správním spise), uváděl zde provozy ve vzdálenosti 28 - 128 km, vč. provozů z jiných krajů: z Prahy, Kladna, okresu Most atd. Obdobná byla situace koneckonců i v tom, že nabídku podal stejný počet uchazečů, žádný z nich si na dané kritérium nestěžoval a nikdo nebyl z důvodu nesplnění tohoto kritéria vyloučen.

54. Žalovaný se tak podle soudu od svého předchozího rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodlišil ani nepřímě. Nejenže se totiž proti němu nevymezil výslovně, ale nepředestřel ani konkrétní a přesvědčivé důvody (specifika zakázky), z nichž by bylo možné dovodit, proč v nyní projednávané věci postupoval odlišně.
55. Takové důvody přitom žalovaný podle soudu neuvedl ani ve svém vyjádření k žalobě. V obou případech se jednalo o rekonstrukci silnic spíše regionálního významu (silnice II. a III. třídy), pročez lze tvrzení žalovaného, že se u projektu v Mimoni jedná o *rychlostní silnici* považovat za zavádějící. Podle soudu ani rozsahem nešlo o diametrálně rozdílné projekty (66 000 000 Kč vs. 31 216 143,90 Kč), když délkou rekonstruované vozovky byl nyní posuzovaný projekt dokonce dvojnásobný. Skutečnost, že projekt v Mimoni byl technologicky náročný, neboť zahrnoval mj.

most a okružní křižovatku, pak podle soudu úplně neodůvodňuje požadavek týkající se dodávek obalované směsi, neboť např. rekonstrukce mostu je náročná z pohledu vlastních mostních prací, nikoli nutně též z pohledu dodávky obalových směsí pro pokládku vozovky (tam hraje primárně roli naopak délka a tloušťka vrstvy vozovky).

56. Denní intenzita vozidel jistě může hrát roli, nicméně z tohoto pohledu je podle soudu podstatnější předpokládaná délka pokládky jednotlivých vrstev vozovky, tu přitom soud neshledává významněji odlišnou (10,14 hod. po tři dny oproti 12,4 hod. po tři dny). Výkonnost finišeru či požadovaná zrnitost se možná lišila (tloušťka vrstev zase měla být větší u projektu v Krompachu), nicméně vzhledem k podobnému rozsahu obou projektů a obdobné délce doby pokládky vozovky jde podle soudu ve vztahu k požadavku na výkon záložní obalovny spíše o detaily. Ty navíc žalovaný ve svém prvním rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018, stejně jako další výše uváděné odlišnosti, u akceptace záložní obalovny výslovně nezohledňoval. Případný vyšší nárok na dodávky obalované směsi (na výkon obalovny) u projektu v Mimoni byl nadto žalobcem zohledněn tím, že požadoval záložní obalovnu o výkonu 100t/hod. oproti 80 t/hod. v nyní projednávané věci. Ani tento nižší výkon však žalovaný neakceptoval.
57. Podle soudu tak nelze než dospět k závěru, že mezi oběma projekty neexistovaly odlišnosti, jež by z pohledu požadavku na zajištění záložní obalovny hrály zásadnější roli (případné dílčí odlišnosti pak navíc byly zohledněny ve vztahu k požadovanému výkonu záložní obalovny). Jako podstatný shodný znak je i vzhledem k výše předestřené judikatuře naopak nutné vnímat, že v obou případech dodávky obalované směsi tvořily přibližně pětinu celé zakázky, tedy rozhodně nikoli zanedbatelnou část, přičemž u projektu v Krompachu byl jejich podíl dokonce nepatrně vyšší (22,49 x 20,51 %). Soud je proto toho názoru, že nebyl dán nejmenší důvod oba případy posuzovat odlišně – takový postup nebyl žalovaným odůvodněn a působí jednoduše nepřesvědčivě.

58. Soud si je samozřejmě vědom toho, že předmětem jeho přezkumu je čistě zákonnost napadeného rozhodnutí, nicméně tuto zákonnost musí soud posuzovat komplexně, tj. i v kontextu § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný samozřejmě nebyl povinen následovat své dřívější rozhodnutí, pokud by to bylo např. v rozporu s právními předpisy v podobě zákona o veřejných zakázkách, potažmo rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (obecně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 5 Ads 76/2015 - 80). O protiprávnosti rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 ovšem nejsou soudu známy žádné indicie (jako vedení přezkumného řízení) a žalovaný ji ostatně netvrdí ani nenaznačuje – z jeho podání je zřejmé, že obě rozhodnutí považuje za zcela zákonná. Jestliže tak žalovaný v těchto rozhodnutích na obdobném skutkovém půdorysu dospěl k odlišným závěrům, soud zde vidí zjevný logický lapsus, neboť v takovém případě jednoduše nelze obě rozhodnutí považovat za souladná se zákonem; minimálně ne z pohledu toho, jak dosud žalovaný odlišnost obou rozhodnutí odůvodňoval.
59. Soud proto musel přisvědčit žalobci, že napadené rozhodnutí nerespektuje zásadu legitimního očekávání a předvídatelnosti v rozhodování, protože je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Námitky soustředěné pod prvním žalobním bodem proto shledal důvodnými. Vzhledem k tomu se již dále nezabýval námitkami druhého žalobního bodu, neboť tyto otázky bude muset žalovaný posoudit znovu, a to právě prizmatem svého dřívějšího rozhodnutí v obdobné věci, s nímž se bude muset podrobně vypořádat.

VIII. Závěr a náklady řízení

60. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobu shledal důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
61. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry, k nimž došel soud výše v bodech 37. – 59. rozsudku. Žalovaný se tak především vypořádá se svým dřívějším rozhodnutím ze dne 24. 9. 2018 (případně i rozhodnutími pozdějšími) a znovu posoudí otázku oprávněnosti stanovení technického kvalifikačního předpokladu v podobě požadavku na zajištění záložní obalovny o výkonu 80 t/hod. V tomto ohledu přitom zohlední všechny (hospodářské, technické aj.) okolnosti případu, a pokud přesto setrvá na svém závěru o odlišnosti obou případů, specifikuje konkrétní a přesvědčivé důvody, proč tomu tak je, resp. proč je rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 případně nezákonné. Naopak neshledá-li žalovaný důvody, pro něž by bylo možné nyní projednávanou věc odlišit, nechť tedy postupuje stejně jako ve svém dřívějším rozhodnutí.
62. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
63. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které však spočívají toliko v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, neboť žalobce (jako vyšší územní samosprávný celek) nebyl zastoupen advokátem.
64. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jí náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí v tomto řízení ani neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí náklady případně vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu